

Ksaver Meško:
Ave, Maria.

*Ave, Maria — Zdrava, Marija!
V sómrak sladka zveni melodija,
svet v pokoj in sanje zagrinja,
teža dneva v pozabo izginja.
Ave, Maria — Zdrava, Marija!*

*Zdrava, Marija! ... Svoj plašč razpni
tiho mi čez srce in oči.
Mirno kot otrok pod njim naj zaspim,
v varstvou toojem se srečno zbudim.
Ave, Maria — Zdrava, Marija!*

*Zadnji večer mi nekoč bo prihajal,
mrak me grozeči bo smrti obdajal.
Milostno name tedaj še ozri se!
Zadnji pozdrav moj naj Tebi glasi se:
Ave, Maria — Zdrava, Marija!*

*V večnosti kadar oči odprem,
Tebe naj v slavi nebeški uzrem,
pevam naj z angeli večnost Ti vso
pesem, ki nikdar ji konec ne bo:
Ave, Maria — Zdrava, Marija ...*

Kristina Vrhovc:

Deklica z vresja.

b robu velikega gozda je cvetelo živordeče vresje. Bilo je kakor lep prt, s katerim se pokrije miza za velike praznike. — Tu je pasel oglarjev Martínek kozo. Majhen je bil še Martínek, drugo leto komaj bo pričel hoditi v šolo. Velike plave oči je imel in lepo kodraste lase. Pred štirimi leti ga je našel oglar Nace na svojem pragu, ko se je vrnil zvečer iz gozda. Smililo se mu je dete in obdržal ga je pri sebi. Kozu mu je dajala mleka, s katerim ga je hranil, čez dan ga je vzel s seboj v gozd in mu napravil mehko posteljo iz listja. Deček se je lepo razvijal in rasel, kmalu je tudi shodil in pričel govoriti.

Takrat so po gozdovih še živele zlatolase vile, poredni škrate in skrivnostni gozdni duhovi, ki se jim nihče ni smel približati. No, oglar je živel v miru z njimi, saj je pred Krstnikovim dnem nastavil cvetoče kresnice na oknih svoje kočice in pred pragom je nastlal praproti. Na nizkem oknu pa mu je rastle zelena roža, ki nima imena in prinaša veliko srečo, kadar vzcvete. To pa se zgodi le vsakih sto let enkrat — in pri oglarju Nacetu še ni pognala cveta.

Tako je bilo. — In Martínek je postal že tako velik, da je vsako jutro gnal na pašo. Najrajše je pasel ob robu gozda, kjer je rastle vresje. Ves dopoldan je presedel tam in gledal v dolino. — Nekega jutra je Martínek prignal svojo kozo na pašo in našel je vresje pokošeno. Martínek se je usedel na tla in spustil kozo. Tedaj pa je zagledal vprav ob svoji bosí nogi predrobno deklico. Tako drobna je bila, da bi jo Martínek skoraj v pesti skrila in rdečkasto obleko je nosila. Tiho je jokala.

»Kdo pa si ti?«

»Deklica z vresja,« je ihtela in prestrašeno odgovorila mala. — Deklica z vresja. Saj mu vendar oče še ni povedal, da na vresju žive deklice.

»Zakaj pa jočeš?«

»Ker so vresje pokosili. Zdaj pa nimam doma.« Martínku se je zelo smilila. Rahlo jo je položil na dlan in jo vzdignil. Mala se je trdno prijela za njegov palec, da se ne bi prekucnila. Zdaj je Martínek videl od blizu, da zelo žalostno gleda in da ima zlate lase.